

[Parkov.]

nogle Betragtninger anstillede i en af de militære Erklæringer, afgivet af Marine-staben. Disse Betragtninger gaar ud paa, at det foreslaaede Vagtkorps under dets eventuelle Optræden til Hævdelse af Neutralitets- og Folkeforbundsforpligtelser vil blive sidestillet med den hidtil bestaaende Hær og betragtet som Kombattanter.“

Det kan altsaa ikke nytte noget, at de vil forsøge overfor deres eventuelle Modstandere at erklære, at de er jo ikke andet end Polit, de er ikke andet end en Vagtstyrke. De vil blive behandlet som Soldater i al Almindelighed. Og det samme gælder Statsmarinen. Det er tilstrækkeligt tydeligt udtalt af Flertallet, idet det dér siges:

„Det, at disse Skibe tilhører en Marine, hvis Organisation er foregaaet ud fra Erkendelsen af, at den ikke vil have Styrke til at optage alvorlig Kamp med en Stormagts Flaade, ændrer i ingen Henseende denne Marines almindelige folkeretlige Karakter. Den vil ganske ligesom Vagtkorpset være underkastet de almindelige i Haagerkonventionerne fastsatte Regler; den vil være forpligtet til at følge disse og maa behandles i Overensstemmelse med dem. Det samme er Tilfældet med adskillige bestaaende Mariner, der er betydelig svagere end den her foreslaaede.“

Her er altsaa fra Flertallets Side i Udvalget klart erkendt, at de optræder som Soldater, hvis de tilhører Vagtkorpset, og de optræder ogsaa som Kombattanter, hvis de tilhører Statsmarinen, og er underkastede den Behandling og de Regler, som gælder, naar disse kommer i Funktion og har en Modstander overfor sig. Denne sidste Udtalelse er undertegnet af J. P. Larsen, A. C. Meyer, P. Munch, Gerhard Nielsen, Niels Petersen, Vilhelm Rasmussen, Sundbo og Weygaard. Vi har altsaa her ogsaa fra Udvalgets Side en klar Erkendelse af, at det at træde ind i Vagtkorpset eller Statsmarinen vil sige, at man bliver Soldat, med alt hvad dertil hører, og bliver betragtet af Modstanderne som Kombattant.

I den samme Betænkning udtaler for øvrigt Mindretallet — og dertil hørte den Gang Venstre — følgende Ord:

„Men Mindretallet ønsker at tilføje, at Lovforslagets Vedtagelse paa nærværende Tidspunkt som ganske isoleret Handling fra Danmarks Side vil pris-give Landets Handlefrihed som selvstændig Stat og overlade baade dets Pligter og Rettigheder til andre Magter.“

Saadan har man altsaa set paa disse Ting, og jeg ser ikke, der er noget som helst, der kan berettigede til et andet Syn.

Den ærede Ordfører udtalte i Dag, at det, der nu skete, var jo, at vi fra vor Side ønskede at genoptage Befæstningen af København. En saadan Udtalelse kan kun skyldes, at den ærede Ordfører ikke har noget Kendskab til, hvad man i sin Tid havde af Befæstningsanlæg omkring København, og hvad der her er Tale om. Her er ikke Tale om at anlægge Befæstningsanlæg om København. Her er Tale om at skabe et Luftforsvar, en Luftflaade og et Forsvar fra Jorden mod Angreb fra Luften, og det er jo ikke det, man forstaaer ved en Befæstning af København. Det er formentlig Udtrykket Markforsvar, den ærede Ordfører har opfattet forkert, men et Markforsvar er et Forsvar mod Angreb fra Luften.

Saa raillerede den ærede Ordfører noget over, hvad det vilde sige, at den Hær, vi ønsker opstillet, skal være dygtigt ført. Det vil ikke sige andet end, at de Folk, der skal anvendes som Førere, skal være vel uddannede, og man skal have tilstrækkelig mange af dem. Man skal ikke nøjes med Inspektører, eller hvad man ellers vil kalde dem, som maaske ganske savner Forudsætningerne for at føre saadanne Styrker, hvilket naturligvis vilde blive til ubodelig Skade for de paagældende Styrker. Det skal være vel uddannede og faste Befalingsmænd.

Den ærede Ordfører siger, at ved Oprettelsen af Hjemstavnskommandoen, som vi har foreslaaet, ser det ud, som om Danmark vilde kaste sig ind i militære Eventyr. Paa ingen Maade. Det er ogsaa angivet i vor Udtalelse, at Hjemstavnskommandoen skulde bestaa af hjemsendte værnepligtige, af Folk, der har været inde til Uddannelse. Det er ikke at rejse Folket i Vaaben, saaledes som den ærede Ordfører udtrykte sig. Det er Mænd, som i sin Tid har været indkaldt, som er uddannede, men som nu er naaet saa højt op i Aargangene, at de ikke ved Mobilisering vil blive indkaldt til at indtræde i Linieafdelingerne, men derimod meget vel kan anvendes i smaa Grupper til Forsvar af Steder, som det har Betydning at hindre en Modstander i at sætte sig i Besiddelse af.

Saa spørger den ærede Ordfører, om det er Stormagterne, man vil indlade sig i Kamp med, i Eksistenskamp. Det er et Udtryk, som den ærede Ordfører ynder at benytte, formentlig fordi man i tidligere Tid talte om Eksistenskamp, det vil sige